

Strontvlieg

Strontvlieg

Ben Peters

www.lyricom.nl

Eerste druk 2015

Verschenen bij Lyricom Uitgeverij

Copyright © 2015 Ben Peters

Druk: Pumbo.nl

Omslagontwerp: Rogier Stoel

Redactie en research: Mireille Hendriks

ISBN: 978-90-824233-1-0

NUR: 332

www.lyricom.nl

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*

De snelweg was bijna gereed, alleen vangrails en belijning ontbraken nog. Het asfalt glom in het net opgekomen zonnetje. Een venijnig gierend geluid doorbrak de ochtendstilte. De man die gehurkt voor het modelvliegtuig zat, trok de startmotor van de spinner af zodra de motor was aangeslagen. Hij kwam overeind en zette zijn duimen op de knuppels van een radiografische zender. Het onvoorstelbaar hoge toerental klonk als het gezoem van een woedende bij, maar dan honderd keer luider. En dit was nog maar stationair. De frisse ochtendlucht vermengde zich met de scherpe chemische geur van verbrande methanol. Het vliegtuig begon te rollen.

In de schaduw van een bestelbus stonden twee andere mannen gebogen over een laptop. De piloot duwde een knuppel naar voren en het gezoem ging over in een maniakaal gegil. De propeller begon zich gretig door de vochtige ochtendlucht te vreten en sleurde de onrustig stuiterende machine in een paar seconden naar een enorme snelheid. Met de hoogteroeren schuin omhoog maakte het zich los van de grond en schoot het met een noodgang de lucht in. Het landingsgestel klapte ogenblikkelijk in en de ochtendzon weerkaatsend, maakte het toestel snel hoogte.

De piloot duwde het richtingsroer licht naar rechts. Het vliegtuig draaide ogenblikkelijk naar het westen, nog altijd stijgend in een hoek van ruim vijfenveertig graden. Hij trok de neus zover op dat het als een raket bijna loodrecht omhoog klom, zonder ook maar iets aan snelheid te minderen.

Zelfs een leek zou kunnen zien dat dit geen doorsnee modelvliegtuig was maar een extreem krachtig type. In feite was deze Fire Hawk één van de snelste modelvliegtuigen ter wereld. De vijfendertig cc methanolmotor maakte moeiteloos tienduizend toeren per minuut. Het toestel bestond grotendeels uit supersterk maar vederlicht kunststof. Een minuscule boordcomputer zond gegevens over motor-

temperatuur, toerental, hoogte en snelheid naar de laptop op de grond.

Op ruim tachtig meter hoogte maakte het een abrupte looping om direct zijn steile klim weer te vervolgen. Met een snelheid van ruim tweehonderdvijftig kilometer per uur maakte het zes keer een rol. De piloot had de zogenaamde smoke aangezet waardoor een zwevende kurkentrekker van witte rook in de lucht achterbleef. Daarna bracht hij het vliegtuig weer in een horizontale koers, liet het in korte swiep een draai van 180 graden maken en precies door het hart van de rookcirkels terugvliegen, afstuivend op de plek waar hij en de twee anderen stonden.

Op het moment dat het vliegtuig recht boven hen op vijftig meter hoogte overvloog, spatte het uit elkaar. Splinters kunststof, plastic en aluminiumdeeltjes werden door een krachtige explosie weggeslingerd. De romp tuimelde brandend naar beneden en raakte met een doffe klap het asfalt van de rijbaan. En toen werd het stil.

‘Godverdomme!’ verbrak de man met de zender brullend de ijzige stilte.

‘Godverdómme, hoe kán dat nou?’ Ongeloof en verbijstering stonden op zijn woedende gezicht.

‘Kút! Dit is de derde keer dat dit gebeurt, gódverdomme! Hoe kán dit nou toch weer?’

De man was duidelijk geen Jehova’s Getuige. Maar dat wisten de twee anderen wel. Die stonden nog steeds met open mond naar de plek te staren waar het toestel was geëxplodeerd. De man met de zender zwaaide het apparaat van zijn nek en smeed het woedend op de grond.

‘Fuck! Wéér vijfendertighonderd euro naar de klote!’

‘Ja... eh...’ mompelde de computerman turend op het beeldscherm van de laptop, ‘alles was normaal, ik zweer het je.’ Hij verplaatste de cursor en drukte op wat toetsen. ‘Ja hier ook... alles normaal. Ik begrijp het niet.’

‘Nee ik ook niet,’ siste de piloot. Hij staarde in de verte.

‘Nu kunnen we “Speedmodels” dus echt vergeten.’ Over twee weken vond in Engeland één van de meest prestigieuze wedstrijden voor modelvliegtuigen plaats. Zijn kans om daar hoge ogen te gooien, leek nu definitief verkeken te zijn. ‘Ik snap het niet...’ mompelde hij. De andere twee staarden apathisch in het niets.

*

Zo’n achthonderd meter verderop, tussen een groepje bomen midden in het weiland, borg een man zijn MK2 lange afstand geweer op in een foedraal. Hij was gekleed in camouflagekleding en lag op zijn buik in een greppel. Nadat hij het foedraal had dicht geritst, tuurde hij door een verrekijker naar de drie figuurtjes op de lege snelweg. Ze stonden roerloos naar de overblijfselen van de romp te staren. De piloot had zojuist zijn zender op de grond gesmeten. Hij was benieuwd of ze de wrakstukken zouden verzamelen of zouden laten liggen. Zolang ze nog op de snelweg stonden, kon hij niet ongezien weggelopen. Maar daar had hij op gerekend. Hij schroefde een kleine thermosfles open en schonk wat hete, zwarte koffie in de dop.

*

De sfeer in het busje was nogal gespannen. Als de dieselmotor niet zoveel lawaai had gemaakt, zouden Evert Lacroix en Marco van Hugten het knarsen van Herman Koning’s tanden hebben kunnen horen. Herman was boos. Begrijpelijk, want vandaag was voor de derde keer een speciaal geprepareerde wedstrijd kist recht boven zijn hoofd in duizend stukken uiteengespat. Op onverklaarbare wijze.

En als Herman boos was, had ie altijd de neiging zijn frustraties op anderen af te reageren. Een vervelende eigenschap vond Marco van Hugten dat. Het leek hem daarom een goed idee te proberen de aandacht een beetje verleggen. ‘Ik sterf van de

honger jongens, ontbijtje halen bij de Mac?’ zei hij op een net iets te opgewekte toon.

Herman’s reactie was niet helemaal wat Marco had verwacht. Hij draaide zich namelijk met een ruk om en stopte Marco met de rug van zijn hand recht in het gezicht. Marco voelde zijn neusbotje kraken.

‘Mijn Fire Hawk is net geëxplodeerd en jij wil gezellig gaan eten?’ siste hij Marco toe. ‘Ben jij godverdomme wel helemaal wijs? Denk je niet dat we op dit moment wat beters te doen hebben?’

‘Ja inderdaad...’ mompelde Marco terwijl hij verbaasd naar het straaltje bloed keek dat over zijn motorjack naar beneden stroomde. ‘Even naar de poli want volgens mij heb je mijn neus gebroken!’

Marco trok zijn hand van zijn geknakte reukorgaan weg en haalde uit naar Herman die schuin voor hem zat. Die schrok en nam in zijn afwerende beweging de bovenkant van het stuur mee naar rechts. De Transporter uit begin 2011 zwiepte bijna dwars over de weg. Het rechter voorwiel kwam in de zachte berm terecht en zakte voor de helft in de bodem. De auto werd gelanceerd, tolde over de kop en dook ondersteboven het smalle slootje in naast de weg. De snelheid van het ruim vijftienhonderd kilo wegende projectiel was net voldoende om het nog één keer om zijn as te laten draaien. Krakend kwam het op de schuin aflopende slootkant weer op zijn wielen terecht en schudde nog even na.

Voor de tweede keer die ochtend werd het stil. En deze keer bleef het dat ook.

*

Tom van Vleuten was laat. Hij was door het snelle rijden gaan transpireren en rook zijn eigen zweet. Na vier dagen gewerkt en geruft te hebben in de synthetische pantalon van zijn uniform met de trotse V erop, stonk die nogal. Tom nam zich voor om, zodra hij thuis was, een lange douche te nemen. Door

wegwerkzaamheden op de A12 had hij een rot eind binnendoor moeten rijden. Op zaterdagochtend moest hij aan het eind van zijn ronde altijd een fruitpakhuis controleren. Het object lag helemaal geïsoleerd *in the middle of nowhere*. In het weekend werd er niet gewerkt en moest het gecheckt worden. Tom had zich al vaker afgevraagd wat er in godsnaam aan een pakhuis met appels te beveiligen viel. Een goed alarmsysteem en eventueel een hond waren waarschijnlijk meer dan afdoende geweest. Het enige wat hij kon doen, was de deuren en ramen controleren. Maar het was werk en hij werd ervoor betaald.

Hij pakte de half opgerookte joint uit de asbak, stak die aan en inhaleerde de zoete, vettige rook van de Premium wiet tot in de diepste puntjes van zijn longen. Die nacht had hij wat speed gesnoven en was daardoor nogal opgefokt geraakt. Hij voelde zich onaangenaam onrustig. Het enige wat dan hielp, was oxazepam of een joint. Aangezien het laatste beter smaakte en sneller hielp, lag de keuze voor de hand. Premium was de beste wiet ter wereld. Je werd er van alles tegelijk van: high, knetterstoned maar ook lekker relaxed. Als hij over een uurtje thuis zou zijn, zou het effect op een hoogtepunt zijn en zijn hoofd lekker verdoofd en dromerig. Hij draaide het volume van de stereo met subwoofer verder omhoog en tapte met zijn handen aan het stuur mee op de maat van zijn favoriete nummer. Een classic: *Lethal Industry* van Tiësto.

Hij reed de brug op over het kanaal en sloeg direct linksaf het landweggetje in dat een paar kilometer verder bij de nieuwe snelweg uitkwam. De zon was al behoorlijk geklommen en scheen over het typisch Nederlandse landschap dat zich voor hem ontvouwde.

Ineens klopte er iets niet in zijn blikveld. Zo'n vijfhonderd meter verderop zag hij een wit dak van een bestelbus schuin in de slootkant liggen. Hij voelde zijn hart sneller gaan bonzen en nam snelheid terug. Dichterbij gekomen zag hij een man op zijn

buik in de berm liggen en een paar meter verderop lag iemand op het wegdek.

Tom toetste 112 in op zijn mobiel en kreeg direct een telefoniste aan de lijn. Hij meldde het ongeval en de locatie aan haar. Het viel hem zelf op hoe verrassend rustig en professioneel zijn stem klonk.

Bij de auto gekomen zag hij dat er ook nog een man over het stuur heen lag met zijn hoofd door de voorruit. Zijn gezicht was vanaf zijn haarlijn tot zijn bovenkaak opengereten en een grote stroom bloed was over de voorkant van de auto tot over de linker koplamp gedropen. Die brandde nog en scheen door het bloed heen alsof het een flets geworden remlicht was.

Tering, heftig tafereeltje! dacht Tom bij zichzelf. De wiet werkte stemming versterkend en zorgde er nu voor dat de situatie iets onwerkelijks kreeg. Net alsof hij in een film rondliep.

‘Gruwelijk intens en bizar is dit,’ zei hij hardop tegen zichzelf. ‘Even m’n kop erbij houden.’

De bestuurder was er duidelijk het ergst aan toe van de drie.

‘Hallo? Meneer? Kunt u me horen?’ riep Tom naar het bebloede hoofd. De man was waarschijnlijk dood. Tom had er geen trek in om zijn pols te voelen. Behalve de horrorachtige aanblik, had de man iets afstotends. Dit was typisch iemand waar hij bang voor zou zijn in de kroeg. Deze vent had iets van een criminele biker of een asociale kamper. Een grote, agressieve kerel die waarschijnlijk compleet schijt aan hem zou hebben in iedere andere situatie. Tom kon een licht gevoel van triomf, dat zowel prettig als misplaatst aanvoelde, niet onderdrukken.

Achter hem hoorde hij een zwak gekreun. De man die op het wegdek lag, leefde nog. Hij probeerde zich op te richten en keek verwilderd en niet begrijpend om zich heen. Tom snelde naar hem toe en ondersteunde hem.

‘Blijft u rustig liggen meneer.’ Hij probeerde geruststellend te klinken. Hier was hij voor opgeleid.